

Nr 56.

Av herr **Lövgren**, om upphävande av spannmålstullarna.

Vid föregående års riksdag framfördes av herr Bärge i Katrineholm och understecknad en motion med krav på upphävandet av tullsatserna på spannmål och mjöl. Uti motiveringen till denna motion anförde vi bl. a., att lönenivån för den svenska industriarbetarvärlden bragts ned till en nivå, som måste medföra katastrofala verkningar, såvida icke samtidigt levnadskostnaderna nedbringades. Därtill kom ännu ett skäl, nämligen det, att kvarntrusten genom sin monopolställning lyckats att i så hög grad utnyttja läget på spannmålsmarknaden, att i det allra närmaste hela tullens belopp gått till kvarntrusten i stället för till de svenska jordbrukarna. Vi åberopade vidare ett uttalande av professorn, numera statsrådet Wohlin från 1922 års riksdag, däri denne påvisade, att kvarntrusten under år 1920 i så hög grad förstod att utnyttja läget, att den kunde hemföra en nettovinst på sin verksamhet av icke mindre än 30,6 % på aktiekapitalet.

När jag i år åter framför samma krav, så är det i medvetandet om, att kvarntrusten fortfarande intar samma starka ställning som tillföre, och jag anser det vara absurt att skattelägga det svenska folket under denna affärsorganisation. Jag är medveten om, att på grund av den svenska skördens utslag under 1923 kommer importen av spannmål utifrån att uppgå till större mängd än under förlidet år och följaktligen en högre tullinkomst tillföras statskassan, men då jag har den principiella uppfattningen, att det är oriktigt att uttaga en indirekt skatt på dessa för menige man fullkomligt oumbärliga varuslag, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta upphäva tullsatserna för samtliga de varuslag, som falla under rubrikerna 74—79 b. i gällande tulltaxa.

Stockholm den 18 januari 1924.

O. W. Lövgren.

